

”γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου”

Στό αὐριανό εὐαγγέλιο, ὁ Χριστός μας ἐπιτελεῖ ἓνα ἀκόμα θαῦμα ἀπό τὰ πολλά πού περιγράφονται μέ λυρισμό στά ἱερά κείμενα τῶν Εὐαγγελίων. Ἡ θεραπεία μιᾶς γυναίκας συγκύπτουσας, δηλαδή μιᾶς γυναίκας μέ σῶμα παραμορφωμένο πού τήν ἐξανάγκαζε νά μήν μπορεῖ νά κοιτάξει ψηλά, νά περπατᾶ συνεχῶς μέ τό κεφάλι σκυμμένο νά βλέπει μοναχά τή γῆ χωρίς νά μπορεῖ νά δεῖ τόν οὐρανό! Μιά βασανιστική κατάσταση τήν ὁποία ἡ γυναίκα βιώνει, ὄχι ἓνα, ὄχι δύο, ἀλλά δεκαοκτώ ὁλόκληρα χρόνια...

Ποιός ὑγιῆς ἄνθρωπος μπορεῖ νά καταλάβει ἓναν ἀσθενοῦντα; Ποιός μπορεῖ νά θέσει τόν ἑαυτό του στή θέση αὐτῆς τῆς γυναίκας πού τόν ἤλιο τόν ἔβλεπε ἀπό τήν σκιά της; Ποιός μπορεῖ νά σκεφτεῖ τόν ἑαυτό του γιά τόσα χρόνια νά ἔχει σκυμμένο τό κεφάλι στή γῆ καί νά μήν μπορεῖ νά ὑψώσει τά μάτια του νά δεῖ καί νά θαυμάσει τίς ὁμορφιές τῆς φύσεως, τά ὀλοζώντανα χρώματα μέ τά ὁποία ὁ Δημιουργός στόλισε τήν πλάση; Κανείς δέν μπορεῖ νά ἔρθει, ἔστω καί γιά ἓνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, στήν θέση τῆς δυστυχοῦς γυναίκας πού γιά δεκαοκτώ χρόνια εἶναι "συγκύπτουσα καί μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές".

Οἱ ἄνθρωποι τήν προσπερνοῦν, χωρίς νά μποροῦν νά κατανοήσουν τόν πόνο της, χωρίς νά μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν ὅτι, ὁ πόνος, ἡ ἀσθένεια καί ὁ θάνατος εἶναι ἔννοιες πού οὐδείς μπορεῖ νά γνωρίζει πότε θά γνωρίσει. Τόν πόνο αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἐπιμηκύνει ὁ χρόνος... Πλέον, κάθε προσδοκία θεραπείας, ἔχει ἐξαλειφθεῖ. Δέν περιμένει πλέον τήν ἀποθεραπεία της. Αὐτό ὡστόσο, δέν τήν ἐμποδίζει νά εἶναι κοντά στό Θεό! Παρά τήν σωματική της ἀδυναμία, συναντᾶ τόν Χριστό, ὄχι στόν δρόμο ἢ σέ κάποιο σπίτι, ἀλλά στήν συναγωγή, στόν τόπο ὅπου λατρεύεται ὁ Θεός, ἐκεῖ ὅπου ἀκούγεται ὁ λόγος Του, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι ξεφεύγουν ἀπό τὰ γήινα γιά νά ἀναζητήσουν τὰ ἐπουράνια.

Θαυμασμό καί μόνο προκαλεῖ ἡ πίστη της ὄχι στήν προσδοκία τοῦ θαύματος, ἀλλά στήν δύναμη τοῦ Θεοῦ πού ἐπικαλεῖται στήν δοκιμασία τῆς ζωῆς της. Πηγαίνει στήν συναγωγή θέλοντας νά ἀκούσει λόγο ἀγαθό. Τί καί ἂν τό σῶμα εἶναι σκλαβωμένο, ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι ἐλεύθερη. Σέ τέτοιες περιπτώσεις ἡ λογική κατευθύνει διαφορετικά τόν ἄνθρωπο. Τί ἔχεις νά ἐλπίζεις; Τί πλέον περιμένεις; Ποῦ εἶναι ὁ Θεός νά σέ βοηθήσει; Κανένα ἀπό τὰ παραπάνω ἐρωτήματα ὅμως δέν γίνονται αἰτία γιά αὐτή τήν γυναίκα νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό, ἀντίθετα, ὅσο ἡ δοκιμασία τῆς ἐπιμηκύνεται τόσο ἐκείνη τόν ἀναζητᾶ περισσότερο...

Ἐκεῖ λοιπόν, τήν συναντᾶ ὁ Χριστός! Σέ ἄλλες περιπτώσεις ἀσθενούντων πού περιγράφονται στά ἱερά κείμενα, βλέπουμε ἀνθρώπους νά κραυγάζουν στόν Χριστό ἐκλιπαρώντας γιά τήν θεραπεία τους. Ἡ γυναίκα ὅμως δέν τοῦ ζητᾶ τίποτα, ἡ φωνή της δέν ἀκούγεται! Ὅμως, ἡ πίστη τῆς εἶναι τέτοια πού καμιά φωνή δέν μπορεῖ νά τήν ἐκφράσει. Τότε, «ιδὼν δὲ αὐτήν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν». Τό θαῦμα τό συναντᾶς, ὅταν δέν τό περιμένεις!

Ἡ γυναίκα, προστά στά ἐκπληκτα μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἀνορθώνεται! Σηκώνει τό κεφάλι τῆς ψηλά καί τό πρῶτο πρόσωπο πού βλέπει προστά τῆς, εἶναι τό πρόσωπο Ἐκείνου πού λίγο ἀργότερα θά πεθάνει ἐπάνω στό Σταυρό γιά νά δώσει ζωή στους ἀνθρώπους!

Δοξάζει ἡ γυναίκα τό Θεό γιά τήν ἀναπάντεχη εὐεργεσία. Μόνον ἕνας, ὁ Ἀρχισυνάγωγος, ὁ ἄνθρωπος πού βρίσκεται στήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος μόνον διαμαρτύρεται κατά τοῦ Χριστοῦ μας. Ἄνθρωπος ὑποκριτής, πού δέν μπορεῖ νά διακρίνει τό νόημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, στά πρόσωπα τῶν συνανθρώπων του, μέ ἔντονο τρόπο ἐγκαλεῖ τόν Χριστό μας γιάτί τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου –ἡμέρα ἀργίας γιά τούς Ἰουδαίους– θεράπευσε τή γυναίκα... Τί παράξενοι πού εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι ἀλήθεια! Πόσο ὑποκριτικά βλέπουμε τήν σχέση μας μέ τό Θεό.

Ὅμως ὁ Χριστός τοῦ δίνει μιá καταλυτική ἀπάντηση! Ἀποκαλύπτει τήν ψυχρή ἀνθρώπινη ὑποκρισία πού δέν μπορεῖ νά τήν ζεστάνει ἡ ἀγάπη. Ἐάν κάποιος, τοῦ λέει, ἔχει ἕνα μοσχαράκι ἢ ἕνα γαῖδουράκι στό στάβλο του, θά τό ἀφήσει ἀπότιστο το Σάββατο; Ἄν λοιπόν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά μεριμνήσει γιά τά ζῶα πού τόν ὑπηρετοῦν, θά μείνει ἀδιάφορος ὁ Θεός γιά τόν ἄνθρωπο;

Τελικά, γιά μιá ἀκόμη φορᾶ ἡ πίστη καί ἡ ὑπομονή θριαμβεύουν! Καί στήν περίπτωση αὐτή, τό θαῦμα ἀποτελεῖ τήν ἐπιβράβευση τῆς πίστεως καί τῆς ὑπομονῆς, αὐτῶν τῆς μεγάλων ἀρετῶν, τίς ὁποῖες ἡ γυναίκα ἐπιδεικνύει. Ἡ θεραπευμένη γυναίκα, συναντᾶ τό θαῦμα ὅταν δέν τό περιμένει. Τό σῶμα τῆς αἰχμάλωτο γιά δεκαοκτώ χρόνια ἀπελευθερώνεται. Ἡ ψυχή τῆς ὅμως, ἦταν ἤδη ἐλεύθερη, ὥστε ἀκόμα καί ἂν τά μάτια τῆς ἔβλεπαν μόνο τή γῆ, ἐκείνη νά συνεχίζει νά ἀναζητᾶ καί τελικά νά βρεῖ τόν οὐρανό!

Πανοσ. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

π. Θωμάς Ἀνδρέου